

ligger udenfor min nærmeste Opgave, fordi det tidligere Flertal jo i dette Spørgsmaal endnu indtager den samme klare, tydelige og forstaaelige Stilling som tidligere. Der er kun en enkelt Yttring af det ærede Medlem, — der, som det forekommer mig, blev gjentagen af den sidste ærede Taler — som jeg blot skal nævne, uden at ville lægge nogen Vægt paa et saa underordnet Spørgsmaal i en Debat af denne Natur. Det blev nemlig udtalt, at der var fremsat et Tilbud fra Flertallets Side angaaende en Overenskomst. Ved denne Yttring maa det ærede Medlem for Præsids Amtis 1ste Valgkreds vistnok have tænkt paa den almindelige Henvendelse, som Udvalgets Formand jo i Reglen gjør, og i Serdeleshed maa gjøre i saadanne Tilfælde, hvor der er Udsgit til en Overenskomst, saaledes som Forholdene nu have udviklet sig; det er altid givet, at man, saaledes som Finantsudvalget er sammensat, søger at komme til en Overenskomst og Forstaaelse, og særlig i dette Tilfælde har det været givet; hvilken Forberedelse der er gaaet i Forveien, og hvilke Forhandlinger der har været ført mellem enkelte Medlemmer af Mindretallet og Flertallet, hører ikke herhen; men Udtrykket maa naturligvis forstaaes under denne Opfattelse. Det er imidlertid et underordnet, et ligegyldigt Spørgsmaal for Debatten her. Faktum er, at der af Hensyn til den af Regjeringen fremkaldte Situation bestaar en saadan Forbindelse, og denne tror jeg, at vi fra begge Sider kunne være bekyndte. Vi have indgaaet Overenskomsten paa klare og tydelige Vilkaar, paa saadanne Vilkaar, der kunne forsvares til alle Sider og efter min Opfattelse ligeoverfor hele Landet, de ere utvivlsomt anerkjendte som særlig imødekommende mod de Interesser, som enhver dansk Regjering kan ønske at se fremmede saavel i alle vigtige Hovedspørgsmaal som ogsaa i det Enkelte i den nærværende Tid. Det har derfor undret mig, naar jeg i en enkelt Udtalelse fra Mindretallets Side har mærket nogle enkelte Snært til det tidligere Flertals Stilling. Jeg siger blot her, at det skulde man ikke indlade sig paa, fordi denne Forbindelse selvfølgelig ikke forrykker eller forandrer vor Opfattelse med Hensyn til de øvrige Spørgsmaal. — Iøvrigt vil det komme an paa det Maadehold, det Frisind og den Forstand, der bliver lagt for Dagen under den videre Udvikling af det politiske Liv, hvorvidt denne Forening kan faae videre Følger; men det er en Selvfølge, at ærede Medlemmer ikke kunne henvise Flertallet til, at vi isølge denne taktiske Stilling, vi her indtage, i mindste Maade kunne modtage nogen Udvarsel om, at vi skulle begrænse os, hvis vi ville hævde vor Magt, eller modtage nogen Behreidelse for, at det var et Overgreb at forlange Lønningstillægene opførte paa Finantsloven, eller at det var at gaa Grundloven for nær at negte Finantsloven for at fremkalde en Opløsning 6 Maaneber før den gjældende Finantslov

udløb. Slige gamle Sager kunne ikke komme frem i denne Form, og det er en Selvfølge, at jeg som Ordfører paa det gamle Flertals Vegne maa gjøre opmærksom paa, at det ikke er paa denne Basis, at Overenskomsten hviler. Det er kun disse enkelte Bemærkninger i den Henseende, som jeg maa vise tilbage. Jeg fortænkter ikke det ærede Mindretals Medlemmer i, at de have været mere tilbageholdne end vi. Jeg skal gjøre det den Indrømmelse, at det her i dette Tilfælde stiller sig som et forfatningsstro Parti. (Vilje: Og vi Mødre da?) Jeg har ikke Ret til at give det ærede Medlem Studsmaal, jeg taler om dem, der have indgaaet Overenskomsten, men jeg skal strax komme til det ærede Medlem. Ved at bruge dette Begreb har jeg antydnet vor konstitutionelle og politiske Berettigelse til at indgaa den Forening, som vi have indgaaet. Vi have en vis Grændse, indenfor hvilken vi kunne stride, og komme vi endelig til denne Grændse, sige vi Stop, nu ere vi paa fælles Grund; det har været det Forberedende for Overenskomsten. Saaledes er min Opfattelse og vistnok ogsaa det ærede Mindretals, Jeg giver ikke Studsmaal til det ærede Medlem ovre ved Binduet, som paakaldte det. Jeg nærer Haab om, at der med Hensyn til det Spørgsmaal, der, som jeg antager, vil komme til Forhandling i næste Møde, ikke vil være et eneste Medlem i denne Sal — undtagen maalkke de ærede Ministre, som ere Medlemmer af dette Thing — uden at han er enig i en fælles Opfattelse af den Udtalelse, vi have hørt idag fra den høitærede Regjering, det haaber jeg — vi faae nu at se. Hvad iøvrigt angaar det ærede Medlems Udtalelser, skal jeg ikke komme videre ind paa dem. Jeg forstaaer særdeles vel, at det ærede Medlem, uagtet hans Udtalelser iøvrigt være lempelige, lidt gnævne til forskjellige Sider — det er ganske naturligt — dog ikke kunde unblade at stille til Flertallet i forskellige Udtalelser og deriblandt ogsaa i en saadan, at Flertallet her i Salen havde begaaet en Række af Feil. Jeg vil nu strax indrømme det ærede Medlem, at vi utvivlsomt have begaaet mange Feil, naar man har eksisteret som politisk Parti i 5 Aar under meget vanskelige Forhold, det er ganske naturligt, at der kan være begaaet baade saglige og taktiske Feil; men naar vi skulle tale om Feil i dette Ords store og naturlige Betydning, tror jeg, at vore Feil ere smaa i Sammenligning med det ærede Medlem og hans Venners Feil. Naar det ærede Medlem talte om, at naar man ikke havde holdt det tidligere Flertal Stangen, vilde der have fundet stor Forvirring Sted, saa vil jeg sige, at hvis det ærede Medlem havde sagt Forbedring i Stedet for Forvirring, kunde jeg have tiltraadt det ærede Medlems Udtalelse. Ganske vist vilde der i Begyndelsen være indtraadt nogen Forvirring, nogen Forandring i Forholdene, hvis Flertallets Præsidentskabslov, Præsidentskabslov, Skattelove osv. vare gaaede